

STUDIU PRIVIND POSIBILITATEA CONSTITUIRII ȘI A GOSPODĂRIII UNOR COMPLEXE CINEGETICE

POPESCU, C. CORNEL, ALMĂȘAN, H., VĂDUVA, I., în colaborare
cu MANOLACHE, L., PĂTRĂȘCOIU, N., SCĂRLĂTESCU, G.

1. INTRODUCERE

Vînatul, fiind una din bogățiile naturale, valorificarea lui rațională a devenit o sarcină de prim ordin a economiei noastre cinegetice. Acest lucru este dovedit și prin aceea că peste 30% din fondul cinegetic al țării (ceea ce reprezintă peste 7 milioane hectare) este gospodărit de stat, prin Direcția Economiei Vînatului, ocoalele și inspectoratele silvice, organizarea lui făcîndu-se pe „Gospodăria vînătorești speciale”.

Creșterea an de an a sarcinilor de producție impune și găsirea unor soluții organizatorice, care să permită valorificarea la un grad superior a resurselor vînătorești. Aceste considerente au condus la ideea întăririi G.V.S. în unități vînătorești mai puternice, bine organizate, cu țeluri precise și specializate, în funcție de resursele naturale existente.

Tema înscrisă în planul de cercetare al Institutului, constituie de fapt un studiu (cercetările efectuîndu-se numai în anul 1970) privind posibilitățile organizării și gospodăririi unor astfel de complexe în zona de cîmpie, unde iepurele și fazanul constituie vînatul principal.

2. STADIUL ACTUAL AL CUNOȘTINTELOR

Gospodăria vînătorească și salmonicolă s-a transformat an de an, dintr-o activitate sportivă într-o activitate productivă de importanță economică, a sectorului forestier.

Dacă cercetăm istoria vînătorii de la noi, începînd din anul 1891, cînd apare prima lege privind modul de folosință asupra vînatului, se observă că pînă în anul 1948, fondul cinegetic era fărîmițat și dat în folosință nenumăraților proprietari ai terenurilor. Atît legea din 1921, cît și cea din 1938 acordau dreptul particularilor cu proprietăți mai mari de 1000 ha la munte și 100 ha la șes, să dispună de vînatul existent pe aceste suprafețe. De asemenea, mai funcționau peste 1 000 societăți de vînătoare, care aveau arendate diferite terenuri.

Fărîmițarea fondului cinegetic al țării făcea imposibilă o organizare superioară a gospodăririi vînătoarești. Abia în anul 1933, CEAUȘU, C. propune pentru prima oară înființarea așa-numitelor „fonduri de vînătoare”, care să aibă o întindere de teren suficientă (avînd limite naturale distincte), pentru a oferi condițiuni bune de hrană și adăpost vînatului. În anul 1938, „Federația vînătorilor de capre negre din România” reușește chiar să creeze cîteva fonduri de vînătoare.

Această situație rămîne pînă în anul 1948, cînd pe baza instrucțiunilor elaborate de Direcția vînatului, fondul cinegetic al țării, cuprinzînd o suprafață productivă de cca 22 milioane hectare, este împărțit în fonduri de vînătoare, fiecare avînd suprafața între 2 000 și 15 000 ha.

În anul 1952 și apoi în anul 1960 (Badea M., Georgescu, S., 1960) se emit noi instrucțiuni privind împărțirea și rearendarea teritoriului vînătoresc. Reașezarea fondurilor de vînătoare la anumite perioade de timp a fost necesară și din cauza modificărilor survenite pe linie administrativă (regiuni, raioane, județe) sau a sectorului forestier (direcții silvice, inspectorate). Din aceste motive, începînd cu anul 1971 s-a făcut o nouă reașezare a fondului cinegetic, în conformitate cu „Instrucțiunile de rearondare a fondurilor de vînătoare”, emise de D.E.V. în luna martie 1970.

Organizarea științifică a producției necesită în continuare gruparea actualelor unități pe principiul complexelor, cu amenajări și producții diferențiate în funcție de specificul fiecăruia. Astfel, este necesar a se crea complexe pentru creșterea iepurilor și a fazanilor destinați exportului de vînat viu, complexe pentru practicarea vînătoareii ș.a. (VĂDUVA, I., 1970).

Înființarea unor astfel de complexe implică și o organizare corespunzătoare a lor, în funcție de țelul urmărit. Literatura de specialitate tratează aspectul organizării terenurilor de vînătoare, dînd indicații în privința :

— amenajării și întreținerii fondurilor de vînătoare (ESTIENE, H., 1966 ; FERENCZI, T., 1963 ș.a.) ;

— amenajării arboretelor populate cu vînat (COTTA, V., 1961 și 1965 ; GRAY, H., 1964 ; PAȘCOVSCHI, S., 1967 ; POMARNACKI, L., 1965, ș.a.) și asupra modului de :

— găsodărire a efectivelor de vînat (ROICK, P, 1969). Toate acestea vor trebui verificate în cadrul unor gospodării cinegetice mari, a căror scop va fi precizat odată cu înființarea lor.

Amenajarea și întreținerea terenurilor agricole, în bune condițiuni pentru vînatul mărunt, constituie una din problemele cele mai grele pentru economia cinegetică a tuturor țărilor. Agrotehnica intensivă lasă speciile de vînat, în perioada de iarnă, fără adăpost și hrană. Ernst, K. (1965) recomandă înființarea remizelor pe cel puțin 0,5% din suprafața biotopului. Ele trebuie să fie formate din arbori mereu

verzi, iar tufărișurile să ocupe 80% din suprafața pădurii, pentru a asigura o acoperire potrivită a solului în tot timpul anului.

Dajkin, V. (1969), după ce arată că reducerea vînatului pe suprafețele agricole se datorește: mecanizării intensive, folosirii substanțelor chimice nocive, îngrășămintelor, desecării terenurilor mlăștinoase, distrugerii pîlcurilor de pădure și a tufărișurilor etc, recomandă, ca o măsură de ocrotire, înființarea perdelelor, a remizelor și folosirea terenurilor degradate. În afară de remizele formate din plante lemnoase, Kalapos. I. (1966) propune și înființarea unor remize temporare, din culturi agricole. În fiecare remiză (cu suprafața cuprinsă între 0,25 ha și 1 ha se va instala și cîte o hrănitoare (Ferenczi, T., 1963).

Joselyn, G. B. (1968), menționează rezultate deosebit de bune, obținute prin amenajarea marginilor de drum cu graminee; acestea au constituit locuri bune de cuibărit pentru fazani și potîrnichi. Estienne, H. (1965) propune înființarea adăposturilor pentru vînat, prin culturi agricole rezistente la îngheț ca: muștarul, rapîța, topinamburul, floarea-soarelui ș.a. care mențin adăpost vînatului pînă în momentul arăturilor de primăvară. În unele țări se mai practică și metoda înființării de remize mici, de cca 4 m² din pîlcuri de mărăcini, înconjurați de sîrmă ghimpată, precum și benzi de iarbă (de cca 5 m) rămase necosite (bibl. 33). Efectul lor este cu atît mai mare cu cît ele vor fi ferite de stropiri cu substanțe toxice.

În fondul forestier nu se poate concepe o amenajare a terenului pentru vînat, fără înființarea ogoarelor de hrană și a poienilor.

Bleichert, H. (1963) susține ideea suprafețelor pentru vînat, ca fiind mult mai ieftine și eficace decît instalațiile de hrănire scumpe (automate și semiautomate). Pentru mărirea producției lor, recomandă folosirea îngrășămintelor și amplasarea lor pe expoziții însorite; chiar flora din interiorul arboretelor se dezvoltă mai complex dacă terenul se tratează cu calcar, îndeosebi în arboretele mai rare. Gabor Izraél (1962) recomandă folosirea la hrănitori a furajului format din mugurii și lăstarii rezultați din exploatarea arboretelor; un hectar de pădure poate da între 6 000 și 8 000 kg de muguri și lăstari de 6—8 cm lungime, care sînt preferați de vînat.

Bencze, L. (1966) arată că, la stabilirea calității unei păduri pentru vînat, se va ține seamă îndeosebi de posibilitatea lui de hrănire în perioada de iarnă, deoarece unele sînt practic fără valoare, neputînd furniza vînatului nici un fel de hrană.

Problema amenajării cinegetice a pădurilor este încă mult discutată în literatura de specialitate. Puzacenco, Iv. (1964), consideră necesare două etape și anume: — în prima să se facă o recunoaștere generală a teritoriului, pentru proiectarea unor măsuri gospodărești simple; în etapa a doua, studiul aprofundat (pe suprafețe mici) a condițiilor naturale și economice de pe teren și întocmirea planului de organizare și conducere a gospodăriilor vînatorești. Pavlov, M. V. (1962) consideră necesară efectuarea simultană a amenajamentului

silvo-cinegetic, deoarece ele au o serie de probleme comune ca : organizarea teritoriului ; descrierea tipurilor de pădure, a productivității lor, prescrierea măsurilor biotehnice de corelare cu cele silviculturale și altele.

În U.R.S.S., din anul 1959 (Skrobov, V. 1961) s-a trecut la prima etapă organizată de amenajare a fondurilor de vânătoare, printr-o hotărâre a Consiliului de Miniștri.

În ceea ce privește gospodărirea efectivelor de vânat, literatura cinegetică este mult mai bogată. Merită de menționat lucrarea lui Proft, C. (1965), care arată importanța relațiilor ecologice dintre vânatul mic și cel răpitor. Pielowski Zygmunt (1968) reliefează importanța acțiunii asupra combaterii dăunătorilor ce distrug vânatul util, care suferă astăzi mult din cauza progresului civilizației. Burde, H. (1969), menționează că într-o gospodărie vânătoarească s-au dovedit necesare trei documente de planificare : — planul de perspectivă pe 5 ani, planul anual și planul de recoltare și valorificare.

În concluzie, corelarea intereselor silvice, agricole și cinegetice, în scopul obținerii unei productivități maxime, printr-o armonizare a intereselor lor, se poate face numai printr-un studiu aprofundat al condițiilor existente.

3. OBIECTUL CERCETĂRILOR

Ciclul scurt, de un an, a permis să se ia în studiu numai câteva aspecte, care se pot rezuma la următoarele :

- găsirea unor criterii care să stea la baza constituirii așa-numitelor „complexe cinegetice” ;
- posibilitățile de constituire a unor complexe cinegetice G.V.S. în zona de câmpie ;
- propuneri privind măsurile necesare organizării producției și gospodăririi unui complex cinegetic.

4. METODA DE LUCRU APLICATĂ

Studiul a avut un caracter practic, cu aplicabilitate în producție, de aceea, s-a prevăzut a se executa lucrări care au constatat din cercetări de laborator și de teren. Extinderea studiului prin instalarea de experimentări în câteva complexe formate în diferite puncte ale țării, s-a făcut începând din anul 1972, prin acesta urmărindu-se efectele unor măsuri de gospodărire silvo-cinegetică.

Metoda de lucru folosită a fost :

- în primul rând s-a studiat organizarea gospodăriei vânătoarești pe vechile fonduri de vânătoare. Aceasta s-a făcut cu ocazia întocmirii metodice, pentru a se putea alege de la început zona cea

mai reprezentativă de aplicare a studiului, chiar odată cu organizarea primelor complexe ;

— în urma documentării din literatura de specialitate, s-a căutat să se stabilească anumite criterii care să stea la baza formării sau a constituirii complexelor cinegetice, în condițiile din țara noastră ;

— analiza productivității vânătoarești, în funcție de capacitatea de întreținere a fondurilor noi, propuse pentru a forma complexe cinegetice G.V.S., s-a făcut pe baza bonității nou stabilită în anul 1970 ;

— după ce s-au cules datele necesare privind organizarea actuală a producției și a gospodăririi vânătoarești, de pe fondurile existente și avînd la bază documentarea din literatura de specialitate, s-au formulat propuneri de organizare și de gospodărire a lor.

5. REZULTATELE OBTINUTE

Din vechea lucrare cu bonitatea (Almășan, H., Popescu Cornel ș.a. 1963) reieșea că, fosta regiune București deținea, atît ca suprafață aptă pentru iepure, cît și ca efectiv, locul I, comparativ cu restul regiunilor țării (la cca 1 900 000 ha, corespundea un efectiv optim de cca 280 000 iepuri), iar la fazan ocupa locul al II-lea (cu un efectiv optim de cca 57 000 de exemplare).

Din această cauză, s-a luat ca zonă de studiu fondul cinegetic al inspectoratelor silvice actuale : Teleorman, Ilfov și Ialomița, la care s-a adăugat Constanța, pentru a avea o continuitate a zonei pînă la limita de est a țării. În raza acestor inspectorate se găseau 45 de fonduri G.V.S., din totalul de 253. Amplasarea lor în cadrul teritoriului cinegetic administrat de cele patru inspectorate, cuprindea în majoritatea cazurilor fonduri G.V.S. izolate, înconjurată de cele date în folosința filialelor de vînătoare ; cîteva fonduri G.V.S. bine formate, care pot fi considerate a fi printre primele nuclee de complexe G.V.S., au fost cele din ocolul silvic Ghimpați. Ca vînat principal, majoritatea fondurilor cuprindea iepurele, la categoria a II-a de bonitate, în afară de I.S. Constanța care avea fonduri de categoria a III-a. De asemenea, fazanul și căpriorul erau bine reprezentați pe majoritatea fondurilor care aveau suprafețe păduroase.

5.1. CRITERII PRIVIND MODUL DE GRUPARE A FONDURILOR G.V.S. ÎN VEDEREA CONSTITUIRII ÎN COMPLEXE

Suprafața medie a unui fond de vînătoare de la noi este de cca 10 000 ha, variînd între 2 000 și 20 000 ha, în funcție de zona în care se găsește. Prin gruparea a două, pînă la zece fonduri se poate crea un complex vînătoresc avînd o suprafață de cca 100 000 ha. Această

concentrare a producției vânătoarești ar avea mari avantaje față de fondurile de vânătoare dispersate, prin aceea că :

— organizarea și gospodărirea vînatului se poate face mult mai ușor, pe o suprafață unitară ;

— se vor fixa numai unul sau două țeluri precise de gospodărire și de valorificare a vînatului, pe întreg complexul ;

— personalul de vânătoare și silvic se poate specializa, pentru a rezolva cît mai competent sarcinile ce le revin prin țelul fixat și

— paza vînatului împotriva braconajului se poate organiza eficient, pe o suprafață unitară.

Pentru a beneficia de avantajele menționate, la propunerile de stabilire a complexelor G.V.S., odată cu constituirea noilor fonduri de vânătoare s-au avut în vedere următoarele :

— ele să fie în limitele aceluiași ocol silvic, pentru a avea o conducere unică ; în cadrul unui ocol să fie format un singur complex sau maxim două (în zona de cîmpie) ;

— speciile de vînat și condițiile staționale să fie asemănătoare și la un nivel cît mai ridicat, pentru a ușura realizarea, într-o perioadă cît mai scurtă a țelului de gospodărire ;

— fondurile de vânătoare din care se constituie, să aibă suprafețe păduroase, pentru ca personalul silvic să fie angrenat în lucrările de pază și de ocrotire a vînatului ;

— preferabil ca la limitele cu ocoalele sau inspectoratele silvice, ele să fie învecinate tot cu fonduri G.V.S. ;

— construcțiile și instalațiile vânătoarești cele mai bune să rămână amplasate în mijlocul complexului constituit ;

— să aibă forma cît mai apropiată de pătrat sau de cerc, cu o suprafață cuprinsă între 25 000 și 100 000 ha.

Denumirea complexului cinegetic (pentru o mai ușoară recunoaștere) ar fi indicat să fie dată după numele ocolului silvic care-l administrează.

5.2. STABILIREA UNOR CATEGORII DE COMPLEXE ȘI A SPECIILOR PRINCIPALE DE VÎNAT

La stabilirea unor categorii de complexe trebuie să se țină seama de speciile principale de vînat și de condițiile staționale în care ele își au biotopul. Dacă țelul de gospodărire se poate schimba la perioade scurte de timp, în funcție de metodele cele mai actuale, mai rentabile de valorificare a vînatului (vînat viu, carne de vînat etc.), condițiile staționale care determină existența, apariția sau dispariția unor specii de vînat, au o stabilitate mai îndelungată.

O împărțire a fondului cinegetic al țării, la care s-a ținut seama atît de zonele altitudinale care determină aria de răspîndire a faunei și a florei, cît și de principalele specii de vînat, s-a făcut în lucrarea „Răspîndirea principalelor specii de vînat din România” (Almășan H.,

Categoriile de complexe cinegetice

Nr. crt.	Denumirea categoriei de complexe cinegetice și zona unde se găsesc	Speciile de vînat principal și secundar		Metoda de recoltare și valorificarea speciilor de vînat
		Grupa cinegetică corespunzătoare formată din speciile la care a fost stabilită categoria de bonitate	Alte specii importante de vînat	
1	„Complexe cinegetice subalpine”, situate în zona alpină, înconjurată de masive păduroase	„Capra neagră”, cu cerbul și mistrețul; untori și căpriorul	Cocoșul de munte și ursul	Împușcarea (cu autorizații interne, cu vînători străini, mai rar cu vînători colective)
2	„Complexe cinegetice montane”, situate în zona cu masive păduroase de peste 3 000 ha fiecare	„Cerbul și mistrețul”, cu căpriorul; untori și iepurele	Ursul și cocoșul de munte	Împușcare (cu autorizații interne, cu vînători străini și vînători colective)
3	„Complexe cinegetice colinare”, situate în zona cu păduri, care au marginile ondulate sau sînt formate din numeroase trupuri	„Căpriorul și lopătarul”, cu mistrețul, iepurele și fazanul; untori și cerbul	Ierunca și potfirichea	Împușcarea (cu autorizații interne, vînători străini și vînători colective) Vînat viu (prinderea cu plase și capcane)
4	„Complexe cinegetice de cîmpie și coline joase”, situate în zona cu păduri sau fără păduri	„Iepurele și fazanul”, cu căpriorul și lopătarul; untori cerbul și mistrețul	Potfirichea și dropia	Împușcare (vînători colective, autorizații interne și vînători străini) Vînat viu (prinderea cu plase și capcane)
5	„Complexe cinegetice de baltă”, situate în zona de luncă și în Delta	„Vînatul acvatic”; untori și mistrețul	—	Împușcare (vînători individuale și colective și vînători străini) Vînat viu (untori)

Popescu Cornel, 1963) care împarte fondul cinegetic al țării în cinci zone distincte (a caprei negre; a cerbului și ursului; a căpriorului și mistrețului; a iepurei și ultima, a vînatului acvatic).

Desigur, aceste specii principale de vînat nu le găsim pe teren niciodată izolate, ci însoțite de așa-zise „specii secundare de vînat”, formînd împreună „grupe cinegetice” (Popescu Cornel, 1958 și 1959), care habitează pe același teritoriu. De exemplu, în pădurile învecinate zonei subalpine (care are vînatul principal capra neagră) vom mai găsi și cerbul și mistrețul, iar uneori și căpriorul.

La gruparea complexelor cinegetice se va ține seama de trei elemente mai importante care le determină și anume de: zonele altitudinale, speciile de vînat și modul de recoltare și de valorificare a vînatului. Cunoscînd situația lor, se poate stabili și măsurile cele mai adecvate de gospodărire cinegetică.

Față de cele menționate, se consideră că în condițiile țării noastre ar corespunde formarea a cinci categorii de complexe cinegetice (tabelul 1).

În afară de cele cinci categorii de complexe cinegetice care au un caracter de producție, se mai pot forma și alte categorii de complexe cinegetice, cu caracter special, cum ar fi cele destinate vînatelor oficiale etc.

5.3. ANALIZA CAPACITĂȚII DE ÎNTREȚINERE A NOILOR FONDURI G.V.S., SITUATE ÎN ZONA DE CÎMPIE, INSPECTORATELE SILVICE: CONSTANȚA, IALOMIȚA, ILFOV ȘI TELEORMAN

Analiza productivității vînatorești, în funcție de capacitatea de întreținere a fondurilor noi G.V.S., s-a făcut pe baza bonității fondurilor în toamna anului 1970.

În tabelul 2 se prezintă o situație a categoriilor de bonitate, a densităților optime (pe 100 ha teren) și a efectivelor optime pe noile fonduri G.V.S., centralizată pe ocoale și inspectorate silvice. Se observă că numai 40 de fonduri sînt G.V.S. față de totalul fondurilor existente (270), ceea ce reprezintă un procent redus, de numai 15% G.V.S., comparativ cu media pe țară, care depășește 33%. Explicația constă în numărul mare de vînători care sînt în centrele populate și în special în București.

Pentru a putea face comparație între productivitatea fondurilor pe întreaga zonă analizată și cea constituită din fonduri G.V.S., se prezintă în tabelul 3.

Se observă că fondurile G.V.S., cu toată suprafața lor redusă (de numai 15%), sînt intens populate cu fazan, iepure și căprior, efectivele lor optime reprezentînd pînă la 40% (la fazan) din totalul celor existente în această zonă.

În continuare, în studiul de bază s-a făcut o analiză a fondurilor de vânătoare G.V.S. pe categorii de bonitate și efective optime, la speciile: fazan, iepure, căprior, lopătar, cerb și mistreț, în vederea stabilirii productivității cinegetice a complexelor propuse a se crea în această zonă.

5.4. PROPUNERI DE CONSTITUIRE A UNOR COMPLEXE CINEGETICE DE CÎMPIE ȘI COLINE JOASE

Normele stabilite de constituire a complexelor cinegetice nu au putut fi respectate în toate cazurile, prin noua arondare, deoarece a trebuit să se țină seama de interesele vânătorilor (apropierea fondurilor de centrele populate), cât și de faptul că filialele de vânătoare, în cei peste 20 de ani de arendare, au făcut o serie de construcții și instalații vânătoarești, ceea ce a îngreunat cedarea sau schimbarea lor cu alte fonduri, pentru a se putea crea complexele cele mai corespunzătoare.

De aceea, schimbările făcute între G.V.S.-uri și terenurile arendate nu rezolvă în multe situații problema complexelor, din motive obiective; deci ar fi indicat ca, pentru început, ele să fie formate numai în ocoalele silvice, în care s-au respectat cel puțin în mare normele generale de constituire a lor. La restul fondurilor G.V.S. să se continue vechea formă de administrare pînă la o nouă arendare (1980). Atunci, rezultatele obținute în complexele cinegetice constituite se vor putea compara cu cele obținute pe fondurile de vânătoare G.V.S. rămase izolate. Pe baza concluziilor trase se va putea trece la îmbunătățirea normelor de constituire a lor și generaliza în toată țara.

În fig. 1 se prezintă harta fondurilor de vânătoare pe ocoale și inspectorate silvice, cu menționarea speciilor de vînat pe categorii de bonitate. Cercetarea ei ne dă o imagine clară a situației fondurilor G.V.S., comparativ cu cele arendate și a posibilităților existente de constituire a complexelor în această zonă.

Se observă că din cele 40 de fonduri G.V.S. numai 23 îndeplinesc normele formării în bune condițiuni a complexelor G.V.S. și anume:

a. Complexul cinegetic Ghimpați, format din fondurile nr. 12, 13, 14, 15, 16 și 17, din I.S. Ilfov, avînd ca specii principale: „iepurele și fazanul”, cu căpriorul.

b. Complexul cinegetic Urziceni, format din fondurile nr. 57, 58 și 59 din I.S. Ilfov, cu speciile principale „iepurele și fazanul”, cu căpriorul.

c. Complexul cinegetic Băneasa, format din fondurile 5, 8 și 9 din I.S. Constanța, avînd ca specii principale „iepurele și fazanul”, cu căpriorul, tot în acest complex este și muflonul.

d. Complexul cinegetic Murfatlar-Sud, format din fondurile nr. 56, 57, 62 și 63 din I. S. Constanța, avînd ca specii principale „iepurele și fazanul”, cu căpriorul.

Fondurile G.V.S. din inspectoratele silvice:

Nr. de fonduri G.V.S.	Ocolul silvic	Suprafața: — în ha —					
		totală	din care: productivă			și neproductivă	
			pădure	arabil	pășune, fînețe	bălți, lacuri	asezări, instalații
1	2	3	4	5	6	7	8
1. INSPECTORATUL							
3	Băneasa	31 000	3 700	23 250	2 300	—	1 700
4	Cerna Vodă	40 750	2 580	28 940	6 090	990	2 150
10	Murfatlar	119 400	2 170	95 960	1 310	15 600	4 360
17	Total general	191 150	8 450	148 150	9 750	16 590	8 210
2. INSPECTORATUL							
1	Slobozia	18 000	886	17 114	—	—	—
2	Călărași	17 130	1 814	14 686	—	500	130
1	Fetești	11 470	290	11 080	—	100	—
4	Total general I.S.	46 600	2 990	42 880	—	600	130
3. INSPECTORATUL							
6	Ghimpați	39 100	4 075	32 004	—	694	2 327
1	Bolintin	3 650	417	2 704	—	30	499
2	București	13 350	1 189	11 189	—	150	822
3	Snagov	19 100	4 630	12 337	—	894	1 239
3	Urziceni	26 400	3 846	18 555	—	1 288	1 711
1	Brănești	8 950	1 127	7 202	—	100	521
2	Mitreni	21 400	1 204	19 234	—	8	954
18	Total general I.S.	130 950	16 488	103 225	—	3 164	8 073
4. INSPECTORATUL							
3	Alexandria	37 309	1 973	30 934	1 530	517	2 355
1	Total general I.S.	37 309	1 973	30 934	1 530	517	2 355
40	Total general pe cele 4 I.S.	406 009	29 901	325 189	11 280	20 871	18 768

*) La speciile: fazan, lopătar, cerb și mistreț, efectivele optime s-au stabilit numai la suprafața la căprior s-a stabilit pentru suprafața neîmundabilă și în unele cazuri și la terenul agricol (efectivele au

e. Complexul cinegetic Murfatlar-Nord, format din fondurile nr. 37, 38, 40 și 41 din I.S. Constanța, avînd ca specie principală „iepurele”.

f. Complexul cinegetic Alexandria, format din fondurile nr. 43, 44 și 48, I.S. Teleorman, avînd ca specii principale „iepurele și fazanul”, cu căpriorul. În Inspectoratul Silvic Ialomița, în situația actuală nu se recomandă constituirea vreunui complex cinegetic.

Tabelul 2

Constanța, Ialomița, Ilfov și Teleorman

Numărul de fonduri și efectivul optim, în buc., la speciile*).....					
fazan	iepure	căprior	lopătar	cerb	misterț
9	10	11	12	13	14
SILVIC CONSTANȚA					
3 ; 3 400	3 ; 2 830	3 ; 280+ 230	—	—	1 ; 3
1 ; 1 500	4 ; 2 930	3 ; 145+ 290	—	—	1 ; 3
2 ; 3 300	10 ; 7 670	3 ; 130+ 665	—	—	—
6 ; 8 200	17 ; 13 420	9 ; 555+1 185	—	—	2 ; 6
SILVIC IALOMIȚA					
1 ; 500	1 ; 2 160	1 ; 100+ 0	—	—	—
1 ; 600	2 ; 1 750	2 ; 120+50	—	—	1 ; 5
1 ; 300	1 ; 1 190	1 ; 30+ 0	—	—	—
3 ; 1 400	4 ; 5 100	4 ; 250+50	—	—	1 ; 5
SILVIC ILFOV					
6 ; 7 100	6 ; 4 380	6 ; 445+0	—	—	—
1 ; 300	1 ; 340	1 ; 45+0	—	—	—
2 ; 500	2 ; 1 370	2 ; 130+0	—	—	—
3 ; 4 400	3 ; 2 180	3 ; 250+0	2 ; 55	1 ; 20	—
3 ; 3 900	3 ; 2 440	3 ; 420+0	—	—	—
1 ; 1 100	1 ; 830	1 ; 125+0	—	—	—
2 ; 600	2 ; 2 000	2 ; 135+0	—	—	2 ; 6
18 ; 17 900	18 ; 13 540	18 ; 1 550+0	2 ; 55	1 ; 20	2 ; 6
SILVIC ALEXANDRIA					
3 ; 2 700	3 ; 3 680	3 ; 210	—	—	—
3 ; 2 700	3 ; 3 680	3 ; 210	—	—	—
30 ; 30 200	42 ; 35 750	34 ; 2 565+1 235	2 ; 55	1 ; 20	5 ; 17

păduroasă neîmundabilă a fiecărui fond de vânătoare; la iepure, la toată suprafața productivă(col.5 la 8); fost trecute separat după semnul +).

Compararea avantajelor sau a dezavantajelor economice pe care le prezintă gospodărirea unui complex unitar G.V.S., față de gospodărirea aceleiași suprafețe G.V.S., răspîdită pe fonduri izolate în întreg cuprinsul unui ocol silvic, se poate face numai urmărind, printr-un sistem uniform de înregistrare, cîțiva ani, cheltuielile și veniturile realizate, în ambele situații.

Situația generală a efectivelor optime pe specii

Nr. crt.	Denumirea inspect. silvice	Nr. de fonduri și efectivele optime (în buc.) la speciile					
		fazan	iepure	căprior*)	lopătar	cerb	mistreț
1	Constanța	14;16 800	63; 46 200	19;1 150+3 500	—	—	5;20
2	Ialomița	5; 1 800	56; 55 700	27;1 350+300	—	—	5;21
3	Ilfov	62;41 700	95; 79 700	86;6 800+300	8;270	3;60	8;31
4	Teleorman	22;16 300	56; 61 800	33;2 500+0	2;66	—	1;4
Total general		103;76 600	270;243 400	195;11 800+4 100	10;336	3;60	19;78

*) La căprior, numerele din dreapta semnelui plus reprezintă exemplarele care stau pe câmp

5.5. MĂSURILE MINIME DE GOSPODĂRIRE A COMPLEXELOR CINEGETICE

În funcție de efectivele optime ale speciilor de vînat și de sarcinile de plan ale Direcției Economiei Vînatului, se va fixa țelul de gospodărire a complexului cinegetic înființat; stabilirea lui este determinată în final de modul cum se va valorifica producția vînătoarească (ca vînat viu pentru export, cu ajutorul vînătorilor străini sau sub formă de carne de vînat) de pe întreg complexul.

Țelul de gospodărire este preferabil să se fixeze pe o perioadă mai lungă de ani (5—10 ani), pentru ca :

— personalul să se poată specializa, îndeosebi pentru realizarea sarcinilor principale de valorificare a vînatului ;

— complexul să poată fi dotat cu toate materialele necesare realizării țelului propus (cu plase de prins iepuri, lăzi de transport etc. în cazul prinderii iepurilor vii) ;

— terenul să poată fi amenajat corespunzător scopului urmărit (ogoare de hrană, observatoare etc.).

Pentru fiecare complex este necesar să se întocmească un studiu privind amenajarea lui (cinegetico-silvo-agricolă) și un plan de perspectivă (cu dinamica creșterii efectivelor și recoltelor reale de vînat, cu reamplasarea cît mai judicioasă a ogoarelor și a instalațiilor vînătorești etc.).

Fără de avantajele tehnico-economice care se întrevăd prin această concentrare a gospodăririi vînătorești administrată de stat, de ocoalele silvice, este necesar ca de la constituirea lor să li se acorde o atenție deosebită, considerîndu-se unități vînătorești superioare actualelor fonduri G.V.S. Pentru aceasta, se impun și unele măsuri de organizare a fondurilor de vînătoare unificate, printre care se pot menționa :

— fixarea îndeosebi în centrul complexului a construcțiilor vânătoarești, a instalațiilor și a amenajărilor de hrănire a vînatului, în scopul menținerii lui pe teren (evitării migrărilor sezoniere), în toate anotimpurile anului ;

— concentrarea pazei vînatului, îndeosebi spre limitele complexului ;

— coordonarea lucrărilor de vînațoare, pe întreg complexul, de un singur tehnician de vînațoare, ajutat de personalul silvic și de personalul special de vînațoare. În acest sens și evidența efectivelor și a recoltelor de vînat se va ține pe întreg complexul ; prin recalcularea densităților de pe fonduri, se va stabili pe specii densitatea medie atît la efectivele reale de vînat, cît și la cele optime ;

— restul măsurilor de gospodărire a complexelor cinegetice, în scopul mării productivității lor, sînt asemănătoare cu cele recomandate a se lua pe celelalte fonduri de vînațoare (combaterea dăunătorilor, a braconajului, hrănirea în timpul iernii etc.), de aceea nu mai considerăm necesară dezvoltarea lor.

6. CONCLUZII

Lucrarea constituie un studiu efectuat într-un singur an, ale cărui rezultate este necesar să fie mai întii verificate și experimentate în condiții de producție și apoi îmbunătățite și generalizate.

Zona cercetărilor a fost amplasată îndeosebi în partea de sud-est a țării (în Inspectoratele silvice Ilfov, Teleorman, Ialomița și Constanța) alegîndu-se o mare parte din fosta regiune București, deoarece aceasta ocupa locul I la iepure și locul II la fazan, în ceea ce privește suprafața și efectivele optime, comparativ cu restul regiunilor țării.

În urma cercetărilor efectuate, s-a ajuns la următoarele concluzii:

1. Concentrarea fondurilor de vînațoare în complexe cinegetice unitare, necesită luarea unor măsuri de reorganizare a noii gospodării vînațorești, astfel ca să corespundă scopului pentru care se creează. Printre normele minime de constituire a lor, se menționează următoarele :

— să aibă forma cît mai apropiată de pătrat, cu o suprafață cuprinsă între 25 000 și 100 000 ha ;

— să fie în limitele aceluiași ocol silvic, pentru a avea o conducere unică, într-un ocol de regulă înființîndu-se un singur complex cinegetic ; numai în ocoalele de cîmpie și coline joase, care sînt extinse pe suprafețe mari, să se formeze maximum două complexe ;

— speciile de vînat și condițiile staționale necesare dezvoltării lor, să fie cît mai asemănătoare pe întreg complexul, pentru a ușura modul de gospodărire ;

— să aibă în mijlocul lor și păduri, pentru ca personalul silvic să poată fi angrenat alături de cel de vânătoare în lucrările de pază și de ocrotire a vînatului și

— să se țină seama ca încă de la constituirea lor, cele mai bune construcții, instalații și amenajări vînatorești, să se găsească în mijlocul complexului.

2. În condițiile staționale ale țării noastre se pot forma cinci categorii de complexe cinegetice (tabelul 1), la formarea cărora se ține seama de zonele geografice altitudinale și de speciile principale de vînat, a căror arie de răspîndire le-o determină.

3. În raza Inspectoratelor silvice Constanța, Ialomița, Ilfov și Teleorman, în urma constituirii noilor fonduri de vînat, lucrare care a fost efectuată în perioada iulie-decembrie 1970, au rezultat 270 de fonduri din care 40 sînt G.V.S.-uri (fig. 1 și tabelul 2). Ele reprezintă numai 15% comparativ cu media G.V.S.-urilor pe țară care depășește 33%.

4. Din cele 40 de fonduri G.V.S. existente în această zonă, numai 23 îndeplinesc condițiile necesare constituirii lor în șase complexe.

Compararea avantajelor sau a dezavantajelor economice pe care le prezintă gospodărirea unui complex unitar G.V.S., față de gospodărirea aceleiași suprafețe G.V.S., răspîndită pe fonduri izolate, în întreg cuprinsul unui ocol silvic, se poate face numai urmărind printr-un sistem uniform de înregistrare, cîtiva ani, cheltuielile și veniturile realizate în ambele situații.

5. Printre măsurile minime necesare gospodăririi unui complex cinegetic nou constituit se menționează :

— fixarea țelului de gospodărire, pe o perioadă mai lungă de timp (5—10 ani), ținîndu-se seama îndeosebi de modul cum se va valorifica producția vînatorească realizată ;

— întocmirea unui studiu privind amenajarea lui cinegetico-silvo-agricolă și a unui plan de perspectivă (cu dinamica creșterii efectivelor și a recoltelor de vînat etc.) ;

— concentrarea lucrărilor de gospodărire și de ocrotire a speciilor de vînat, îndeosebi în centrul complexului, în scopul menținerii lor pe teren (evitării migrațiilor sezoniere) în toate anotimpurile și

— coordonarea lucrărilor de vînat și ținerea evidențelor (efective, recolte etc.) pe întreg complexul cinegetic.

6. Să se experimenteze construirea cîteva complexe cinegetice, în zona de cîmpie și coline joase. Ţelurile de gospodărire să fie diferite, în funcție de modul de valorificare a vînatului : vînat viu ; cu turiști (vînători) străini ; și carne de vînat.

Odată cu înființarea lor, să se țină o evidență strictă a cheltuielilor și a veniturilor realizate, pe fiecare complex în parte.

Pentru comparație, să se aleagă o suprafață egală constituită din G.V.S. izolate, amplasate într-o zonă cu condiții staționale asemănătoare, avînd specii de vînat cu densități optime asemănătoare și cu

aceleași țeluri de gospodărire ca ale complexelor experimentale. Sistemul de evidența cheltuielilor și a veniturilor să fie identic.

Annual, să se facă o comparație între cele două sisteme, pentru a urmări avantajele și dezavantajele tehnico-economice ale concentrării producției în complexe cinegetice. În urma rezultatelor obținute se vor putea aduce îmbunătățiri atât normelor de constituire a lor, cât și măsurilor de gospodărire propuse și trage concluziile necesare asupra oportunității extinderii lor în toată țara.

BIBLIOGRAFIE

1. ALMĂȘAN, H., POPESCU, C., SCĂRLĂTESCU, G. — Capacitatea biogenică și ridicarea productivității terenurilor de vânătoare.
Revista Pădurilor, București, an 77, nr. 3, martie, 1962, p. 174—177.
2. ALMĂȘAN, H., POPESCU, C. și colab. — Răspindirea speciilor de vânat în R.P.R.
Studii și cercetări, vol. XXIII-A, I.C.F., București, 1963, p. 35—50.
3. ALMĂȘAN, H., POPESCU CORNEL, SCĂRLĂTESCU, G. și colab. — Bonitatea terenurilor de vânătoare din R.P.R. pentru principalele specii de vânat.
Studii și cercetări, vol. XXIII-A, I.C.F. București, 1963, p. 5—35.
4. BARBU, I. — Creșterea fazanului.
Edit. agro-silvică, București, 1958, p. 77
5. BENCZE, I. — Vadgazdálkodásunk időszeru feladatai a statisztikai adatok tükreben (Probleme actuale ale gospodăririi vînatului în lumina datelor statistice).
Magyar Vadasz, Budapesta, 21, nr. 5, mai, 1968, p. 6—8.
6. BLEICHERT, H. — Nochmals: Praktische Beispiele aus langjähri gen Asungafächenversuchen — (Exemple practice din experimentările de lungă durată cu ogoarele de vînat).
Forst und Holzwirt, Hannover, nr. 18, nr. 14, iulie, 1963, p. 283—285.
7. BODEA, M., GEORGESCU, S. — Criterii privind rearondarea teritoriului vînatoresc.
Revista Vînatului și pescarul sportiv, București, an. XIII, nr. 6 (135), 1960, p. 3.
8. BURDE, H. — Zum Planungssystem in den Jagdgesellschaften. (Despre sistemul de planificare în asociațiile de vînatore).
Unsere Jagd, Berlin, R.D.G., 19, nr. 7, iulie 1969, p. 210—211.
9. CAZACU, S., COTTA, V. — Pădurea și vînatul — obiective de atracție pentru turiști.
Revista pădurilor, București, an 82, oct, nr. 10, 1967, p. 542—546.
10. CEAUȘU, C. — Fond de vînatore.
Revista vînatului, București 1936, nr. 4.
11. COTTA, V. — Prin măsuri silviculturale, la sporirea potențialului cinegetic.
Revista pădurilor, București, an 76, nr. 4, 1961, p. 252—254.
12. COTTA, V. — Silvicultura în ajutorul vînatorei.
Rev. vînatului și pescarul sportiv, București, an XVII, nr. 3 (192), martie 1965, p. 1—2.
13. DAIKIN, V. — Povîsenie proaktivnosti polevih ohotnich ugodii. (Sporirea productivității bunurilor cinegetice din domeniul agricol).
Ohota i ohotn. h-vo, Moskva, nr. 9, sept. 1969, p. 6—7.
14. ERNST, K. — Finden die ausgesetzten Fazanen immer einen geeigneten Biotyp?
(Fazani puși în libertate în biotopul potrivit).
(Unsere Jagd, R.D.G., an 15, nr. 3, martie 1965, p. 58—62.
15. ESTIENNE HUBERT — (Amenajarea terenurilor prin serviciul de vînatore „Egemo” — I.C.I.)
Royal Saint-Hubert Club de Belgique, Bruxelles, nr. 12, dec. 1965, p. 29.

16. ESTIENNE H. — Aménagement des territoires de chasse au petit gibier — (Amenajarea terenurilor de vânătoare pentru terenul mic).
Royal Saint-Hubert Club de Belgique, Bruxelles an. 58 1966, nr. 1, ianuarie, p. 44—47, nr. 2, febr. p. 29—32, nr. 3, martie, p. 25—28, nr. 4, apr. p. 25—28, nr. 5, mai, p. 13—18, nr. 6, iunie, p. 43—44, nr. 7, iulie, p. 38—40, nr. 10, oct. p. 47—51, nr. 11, nov. p. 53—54, nr. 12, dec. p. 29—32.
17. FERENCZI TIBOR — A vadrejtök ezerepe és jelentősége vadgazdalkodásunkban — (Rolul adăposturilor pentru vînat în economia noastră cinegetică).
Magyar vadász, Budapest, an XVI, nr. 3, martie, 1963.
18. GABOR IZRAEL — Erdőgazdalkodás a vadgazdaságeret (Exploatarea silvică trebuie să țină seama de interesele gospodăriei vînatorești).
Magyar vadász, Budapest, an XV, sept. 1962, nr. 9.
19. GRAY NIGEL — Pheasants and forestry—a basic layout — (Fazanii și silvicultura un studiu de bază).
Quarterly Journal of Forestry, London, an 58, nr. 2, apr. 1964, p. 142—147.
20. IVAN GHE., colab. NECȘOIU N., SAVA A., POPESCU C., SCĂRLĂTESCU G. — Metodologia de stabilire a prețului de cost a vînatului viu și al salmonizilor din apele de munte.
Lucrare I.C.E.I.L., București, manuscris, p. 48, 1969.
21. JOSELIN B.G. — Manipulation of roadside cover for nesting pheasants—a preliminary report — (Folosirea vegetației de pe marginea drumurilor în vederea cuibăririi fazanilor — raport preliminar).
The Journal of Wildlife management. Washington, 32, nr. 2, apr. 1968, p. 217—233.
22. KALAIPOS I. — Vadvédelem és vadnevelés a mezőgazdasági üzemekben (Protecția și creșterea vînatului în gospodăriile agricole).
Magyar Vadász, R.P. Ungară, 20, nr. 10, oct. 1966, p. 3—4.
23. PASCOVSCHI S. — Pădurea și vînatul de cîmpie, Rev. vînatul și pescarul sportiv, București, an XIX, nr. 10 (233), oct. 1967, p. 5—7.
24. PIELOWSKI ZYGMUNT — (Un nou punct de vedere privitor la rolul răpitoarelor și al dăunătorilor în fondul de vînatore).
Lowiec Polski. Warszawa, nr. 11, 1968, p. 2—3.
25. PLUGGIEV I. — Estestvenniat prirast v pomosci na uskorenoto razcelvane na fazani — (Creșterea naturală în ajutorul populației rapide cu fazani).
Gorsko Stopanstvo, Sofia, an 19, nr. 6, iun., 1963, p. 33—34.
26. POMARNACKI LEOPOLD — Wplym zrębów na pogłowie zwierzyny — (Influența tăierilor asupra efectivului de vînat).
Las Polski, Warszawa, 39, nr. 6 (545), 16—31 mai 1965, p. 9—10.
27. POPESCU C. CORNEL — Principalele grupe cinegetice din Direcția Silvică Oradea. Descrierea principalelor specii de vînat.
Revista Pădurilor, București, an LXXIII, nr. 12, 1958, pag. 739—742 și nr. 1, 1959, pag. 50—54.
28. PROFT G. — Das Verhältnis von Niederwild zu Raubwild, ökologisch betrachtet — (Relațiile ecologice dintre vînatul mic și cel răpitor).
Unsere Jagd, R.D.G., 15, nr. 9, sep. 1965, p. 255—257.
29. PUZACENKO IN. — Osnovnie voprosi ohotnaksatii (Problema de bază a taxației cinegetice).
Ohota i Ohotnicie Hozeastvo, Moskva, an 10, nr. 10, p. 6—7, nr. 11, p. 4—5, nr. 12, p. 4—5, 1964.
30. ROICK P. — Der Einfluss von Pflanzenschutzmitteln auf das Niederwild. (Influența substanțelor de protecția plantelor asupra vînatului mic).
Unsere Jagd, Berlin, R.D.G. 19, nr. 3, mar. 1969, p. 87—88.
31. SKROBOV V. — Ohotnkazanie ili ohotuctroictvo? (Indicații cinegetice sau amenajamente cinegetice?)
Ohota i chotu, Moskva, nr. 2, 1961, p. 1—4.

32. VĂDUVA, I. — Probleme actuale și de viitor în sectorul economiei vînatului și salmonei-culturii.
Revista pădurilor, București, an 85, nr. 1, 1970, p. 24—30.
33. * * * — (Amenajarea terenurilor de vînațoare pentru vînatul mic).
Le Saint Hubert, Franța, nr. 1, 1969, p. 4—6.
34. * * * — Instrucțiuni privind rearondarea fondurilor de vînațoare.
M.A.S. Departamentul Silviculturii, D.E.V., martie, 1970, 6 p.

CONTENTS

1. *Introduction*
2. *The present stage of knowledge*
3. *Research object*
4. *Methods*
5. *Results*
 - 5.1. *Criteria regarding the means of grouping the GVS territories, in view of constituting them in complexes*
 - 5.2. *Establishing of certain categories of complexes and of the main game species*
 - 5.3. *The analysis of maintenance capacity of the new GVS territories situated in the field zone, in Forest inspectorate of Constanța, Ialomița, Ilfov and Teleorman districts*
 - 5.4. *Proposal of constituting some new field and low hills cynegetic complexes*
 - 5.5. *Minimum measures of managing the cynegetic complexes*
6. *Conclusions*
7. *Bibliography*

STUDY REGARDING THE POSSIBILITY OF CONSTITUTION AND MANAGEMENT OF SOME CYNEGETIC COMPLEXES

By Popescu Cornel, Almășan Horia, Văduva Ion in cooperation With Manolache L., Pătrășcoiu N., Scărlătescu J.

SUMMARY

The game, being one of the natural resources, his rational utilization became a major task of our cynegetic economy. This is also proved by the fact that 30% of Rumania hunting territory (which represents over 7 mil. hectares) is managed by the State, through Direction of Game Economy, forest ranges and inspectorates, and it is organized in „Special Hunting Managements“.

The year by year increasing of production plans, imposes the finding of some organizational solutions, which will make possible the revaluation in a higher degree of the hunting resources. These reasons led to the idea of strengthening the „SHM“ in more powerful hunting units, well organized, with precise and specialised tasks, depending on the existent natural resources.

The theme placed on the research plan of the Institute of Research, Study and Forest Design, is in fact a study (researches having been carried out during 1970 only), regarding the possibilities of organizing and managing such complexes, in the plain zone, where hare and pheasant are the main small game.

Following the researches carried out, we arrived at the conclusions:

The concentration of hunting territories in unitary cynegetic complexes, requires new organizational measures so that they correspond to the purpose they were created for.

Of their minimum quotas of constitution, we mention the following:

- their form should be a square with an area range from 25,000 to 100,000 hectares ;
- they should be within the boundaries of the same forest range;
- game species and their development site conditions should be as much similar as possible to facilitate the management;
- The complex should contain a forest, for the forest staff could be engaged in the activities of game keeping and preservation.
- We must have in mind the fact that the best hunting constructions, installations and arrangements should be in the middle of the complex.
- In Romania site conditions, taking into account the altitudinal geographical zones and the main species of game of which lease holdes of hunt they determined, it's possible to form five categories of cynegetic complexes (tabel 1).

Table Nr. 1

Proposal of cynegetic complexes constitution

nr.	Denomination of conegetic complexes category and of the region they are situated in	The main and secondary game species by cynegetic groups	Other game species
I	'Subalpine cynegetic complex', situated in the alpine zone, surrounded by forests	'Chamois' with stag, wild boar and sometimes roe-buck	Capercaillie and bear
II	'Mountain cynegetic complex' in the region of forests with area over 3,000 hectares	'Strag and wild boar' with roe-buck, sometimes hare	Bear and Capercaillie
III	'Hill cynegetic complex' in zones with forest with sinuous boundaries or wicht are formed of many corps	'Roe buck and fallowdear' with wild-bear, hare and pheasant sometimes stag	Hazelhen and partridge
IV	'Field and low hill cynegetic complex' situated in forest zone	'Hare and pheasant' with roe-buck and fallow-deer, sometimes stag	Partridge and great bustard
V	'Marsh cynegetic complex' situate in the liable to innundation flood plain zone or in delta	'Waterfowl', sometimes wild boar	—

We mention the following minimum measures necessary for the management of a new created cynegetic complex:

- to establish the management tasks for a longer period of time (5—10 years), taking into account especially the means of turning to good account the hunting production obtained;
- to draw up a study regarding its cynegetic — silvo-agricultural and a long-term plan (with the dynamics of game population and harvest increase);
- concentration of works management and preservation of game species, especially in the middle of the complex, in order to retain the game on field (to avoid seasonal migrations in all seasons);

— coordination of game works and keeping of situations of game populations, harvest, etc.

Beginning with 1972, there is proposed the experimental constitution of some cynegetic complexes in the field and low hills zone. Management tasks have to be differentiated according to game valuation: living game with foreign tourists (hunters) and game meat.

To compare the advantages and disadvantages of hunting production concentration, we shall have to chose isolated GVS territories, with areas equal to those of the complexes, and situated in a zone with similar site conditions. The system of book keeping will be identical. By comparing the two systems, we shall be able to draw final conclusions upon the opportunity of their extention all over the country.

INHALTSVERZEICHNIS

1. Einleitung
2. Aktueller Stand der Kenntnisse
3. Untersuchungsgegenstand
4. Angewandte Arbeitsmethode
5. Erzielte Ergebnisse
 - 5.1. Kriterien betreffs Gruppierungsart der Spezialisierten Jagdbetriebe (GVS) zwecks Gründung in Komplexe
 - 5.2. Feststellung einiger Kategorien von Komplexen und der wichtigsten Wildarten
 - 5.3. Analyse der Hegekapazität von neuen Wildreserven der Spezialisierten Jagdbetriebe die in der Zone des Flachlandes in den Forstdirektionen Constanța, Ialomița, Ilfov und Teleorman liegen
 - 5.4. Gründungsvorschläge einiger kynegetischen Komplexe im Flachland und Hügelland
 - 5.5. Minimale Bewirtschaftungsmassnahmen der kynegetischen Komplexe
6. Schlussfolgerungen
7. Literatur

STUDIE BETREFFS GRÜNDUNGSMÖGLICHKEIT UND BEWIRTSCHAFTUNG EINIGER KYNEGETISCHEN KOMPLEXE

ZUSAMMENFASSUNG

von C. Cornel Popescu, Almășan Horia, Văduva Ion,
in Zusammenarbeit mit: Manolache L., Pătrășcoiu N.,
Scărlătescu G.

Da das Jagdwild eines der natürlichen Reichtümer des Landes ist, wurde seine rationelle Verwertung eine der wichtigsten ökonomischen Fragen unserer Kynegetik. Diese Tatsache wird dadurch bestätigt, dass über 30% des Jagdreviers in Rumänien (über 7 Mil. ha) vom Staat durch die Jagddirektionen, Forstämter und Oberförstereien bewirtschaftet sind, wobei dessen Organisation durch die „Spezialisierten Jagdbetriebe“ geschieht.

Die Produktionsaufgaben, die Jahr für Jahr zunehmen, benötigen einige organisatorische Lösungen, die eine Auswertung höheren Grades der Jagdreserven ermöglichen.

Diese Erkenntnisse führten zur Verstärkung der „Spezialisierten jagdwirtschaftlichen Betriebe“ mit Hilfe grösserer, besser organisierter Jagdeinheiten, die genaue Ziele haben und im Verhältnis zu den vorhandenen natürlichen Vorräten spezialisiert sind.

Das im Plan der Forstlichen Versuchs- und Projektierungsanstalt verzeichnete Thema ist eigentlich eine Studie (die Forschungen wurden nur im Jahre 1970 durchgeführt) über die Organisations- und Bewirtschaftungsmöglichkeiten solcher Komplexe im Flachlande, wo der Hase und der Fasan die Hauptwildarten bilden.

Auf Grund ausgeführter Untersuchungen kam man zu folgenden Schlussfolgerungen:
 — Die Konzentrierung der Jagdreviere in einheitliche kynegetische Komplexe benötigen einige Reorganisationsmassnahmen für die neue Jagdwirtschaft, so dass sie dem Gründungsziel entsprechen. In Bezug auf die minimalen Gründungsnormen ist folgendes zu erwähnen;

- diese Komplexe sollen eine möglichst viereckige Form haben, mit einer Fläche von 25 000 bis 100 000 ha;
- sie sollen sich in den Grenzen eines Forstamtes befinden;
- die Wildarten und ihre Standortsbedingungen sollen womöglich ähnlich sein, um die Bewirtschaftung zu erleichtern;
- sie sollen bewaldet sein, damit die Forstleute bei der Wildhege und beim Wildschutz mitarbeiten können;
- man muss darauf achten, dass bei ihrer Gründung die besten Gebäude, Anlagen und Jagdeinrichtungen sich inmitten des Komplexes befinden sollen;

In Rahmen der standortlichen Bedingungen Rumäniens, können 5 Kategorien kynegetischer Komplexe gebildet werden, wobei die Höhe der geographischen Zonen und die hauptsächlichsten Wildarten berücksichtigt werden, die ihr Verbreitungsareal bestimmen (Tabelle Nr. 1).

Tabelle Nr. 1

Gründungsvorschläge der kynegetischen Komplexe

Lfd. Nr.	Kategorie des kynegetischen Komplexes und der Zone, wo sich dieses befindet	Die Haupt- und Nebenarten des Wildes je kynegetische Gruppen	Andere Wildarten
I	„Voralpine kynegetische Komplexe“ die sich in der Alpenzone befinden und mit Wälder umgeben sind	„Gamswild“ mit Rotwild und Wildschwein; manchmal auch Rehwild	Auerhahn und Bär
II	„Kynegetische Gebirgskomplexe“ in Waldzonen von je über 3 000 ha	„Rotwild und Wildschwein“ mit Rehwild; manchmal Hase	Bär und Auerhahn
III	„Kynegetische Hügellkomplexe“ in der Waldzone mit welligen Waldrändern aus mehreren Waldbeständen bestehend	„Rehwild und Damhirsch“ mit Wildschwein, Hase und Fasan; manchmal Rotwild	Haselhuhn und Rebhuhn
IV	„Kynegetische Komplexe im Flachland und Hügelland“, in Waldzonen gelegen	„Hase und Fasan“ mit Rehwild und Damwild; manchmal Rotwild	Rebhuhn und Grosstrape
V	„Komplexe in Sumpfbereichen“ in Überschwemmungszonen der Auen und im Delta	„Wasserwild“ manchmal Wildschwein	—

Unter den minimalen Massnahmen, die für die Bewirtschaftung eines neu gegründeten kynegetischen Komplexes notwendig sind, werden folgende erwähnt:

- Feststellung der Wirtschaftsziele für eine lange Zeitperiode (5 bis 10 Jahre); wobei auf die Verwertungsart der erzielten Jagdproduktion geachtet werden muss.

— Ausarbeitung einer Studie über die Kynenetische-, Forst- und Landwirtschafts-einrichtung und eines Perspektivplans (mit der Dynamik des Zuwachses der Wildbestände und der Wildabschüsse usw.);

— Konzentrierung der Wildbewirtschaftung und Hegemassnahmen, besonders im Zentrum des Komplexes, damit sich das Wild in allen Jahreszeiten auf derselben Fläche aufhalten kann (um die saisonbedingte Migration zu vermeiden), und

— Koordinierung der Jagdarbeiten und Evidenzhaltung (Wildstand, Wildabschüsse usw.) für das ganze Komplex.

Von 1972 an wird im Flachland und im Hügelland die Gründung einiger kynenetischen Komplexe mit Experimentalcharakter vorgeschlagen. Die Wirtschaftsziele sollen verschieden sein, und zwar nach der Bewertungsart des Wildes.

Um durch die Jagdproduktionskonzentration entstandenen Vorteile und Nachteile vergleichen zu können, werden isolierte „Spezialisierte Jagdbetriebe“ gleicher Flächengrösse und in einer Zone mit ähnlichen Standortsbedingungen eines Jagdkomplexes gewählt. Die Evidenzhaltung der Kosten und Einträge ist identisch. Durch die Vergleichung der beiden werden im Bezug auf die Opportunität ihrer Verbreitung im ganzem Lande, endgültige Schlussfolgerungen gezogen.

СОДЕРЖАНИЕ

1. Введение
2. Современная стадия знаний
3. Объект исследований
4. Примененный метод работы
5. Полученные результаты
- 5.1. Критерии относительно группирования фондов Специализированного Охотничьего Хозяйства /СОХ/, с целью создания комплексов
- 5.2. Определение некоторых категорий комплексов и главных охотничьих видов дичи
- 5.3. Анализ возможностей по уходу в новых СОХ, расположенных в равнинной зоне лесных инспекциях Констанца, Яломица, Илфов и Телеорман
- 5.4. Предложения относительно создания нескольких охотничьих комплексов в равнинной и низкохолмистой зоне
- 5.5. Минимальные мероприятия по хозяйствованию охотничьих комплексов
6. Заключение
7. Использованная литература

ИЗУЧЕНИЕ ВОЗМОЖНОСТИ СОЗДАНИЯ И ВЕДЕНИЯ ХОЗЯЙСТВА В НЕКОТОРЫХ ОХОТНИЧЬИХ КОМПЛЕКСАХ

Попеску К. Корнел, Алмэшан Хория, Вэдува Ион,
в сотрудничестве с Манолаке Л., Пэтрашкою Н.
Скэрлэтеску Ж.

РЕЗЮМЕ

Дичь будучи одним из богатств природы, рациональное ее использование стало первоочередным заданием нашей охотничьей экономики. Это доказывается и тем, что свыше 30% охотничьего фонда Румынии /что составляет свыше 7 миллионов гектаров/ находится в ведении государства посредством Управления Охотничьей Экономики, лесничеств и лесных инспекций, его организация осуществляясь по „Специализированным Охотничьим Хозяйствам“ /СОХ/.

Рост из года в год производственных заданий, требует и нахождения некоторых организационных решений, позволяющих использовать в наибольшей степени охотничьи ресурсы. Эти соображения привели к идее укрепления СОХ-ов путем создания более мощных, хорошо организованных предприятий с определенными и специализированными целями в зависимости от имеющихся природных ресурсов.

Тема предусмотренная в плане исследований Научно-Исследовательского и Проектного Института Лесного Хозяйства фактически представляет собой изучение /исследования проводились только в 1970 году/, возможностей организации и ведения хозяйства таких комплексов расположенных в равнинной зоне, где заяц и фазан являются главной дичью.

В результате проведенных исследований, пришли к следующим заключениям:

Объединение охотничьих фондов в единые охотничьи комплексы, требует принятия некоторых мероприятий по реорганизации нового охотничьего хозяйства, таким образом, чтобы оно соответствовало цели их создания. Из минимальных норм их организации приводятся следующие:

- они должны иметь форму как можно более сходную с квадратом, площадью между 25.000 и 100.000 га;
- должны находиться в пределах одного и того же лесничества;
- виды дичи и условия местообитания для их развития должны быть максимально сходными, для облегчения способа ведения хозяйства;
- в их пределах должны находиться леса для того, чтобы лесной персонал мог бы быть вовлечен в работы по защите и охране дичи и

Таблица № 1

Предложения относительно создания охотничьих комплексов

№	Название категории охотничьих комплексов и зоны, в которых они находятся	Главные и второстепенные виды дичи по охотничьим группам	Другие виды дичи
I	„Субальпийские охотничьи комплексы“ расположенные в альпийской зоне, окруженной лесными массивами	„Серна“ с оленем и ди ким кабаном; изредка косуля	Глухарь и медведь
II	Горные охотничьи комплексы в зоне лесных массивов площадью более 3000 га каждый	„Олень и дикий кабан“, изредка заяц	Медведь и глухарь
III	„Холмистые охотничьи комплексы“ в зоне лесов с волнообразными опушками или в виде многочисленных лесных дач	„Косуля и лань“ с диким кабаном, зайцем и фазаном; изредка олень.	Рябчик и куропатка
IV	Охотничьи комплексы в равнинных низкохолмистых районах, расположенных в лесной зоне	„Заяц и фазан“ с косулей и ланью; изредка олень	Куропатка и дрофа
V	Болотные охотничьи комплексы, расположенные в зоне пойм и в дельте	„Водоплавающая дичь“, изредка кабан	

— иметь в виду, чтобы самые лучшие конструкции, установки и охотничьи приспособления с момента их основания находились в середине комплекса.

В условиях местопроизрастания Румынии, имея в виду высотные географические зоны и главные охотничьи виды дичи, ареал которых определяется ими.

В условиях местопроизрастания Румынии, имея в виду высотные географические зоны и главные охотничьи виды дичи, ареал которых определяется ими можно установить пять категорий охотничьих комплексов/таблица № 1/.

Из минимальных мероприятий необходимых для ведения хозяйства в новосозданном охотничьем комплексе отмечается:

— установление цели ведения хозяйства на более длительный период времени 5 — 10 лет/, имея в виду главным образом способ освоения полученной охотничьей продукции;

— разработка исследований по составлению лесохотничьего и сельскохозяйственного плана, а также и перспективного плана/с указанием динамики роста, численности и добычи дичи и т.д./;

— концентрация работ по ведению хозяйства и охраны видов дичи, в особенности в центре комплекса, с целью сохранения дичи на участке /избежания сезонных переселений/ во все времена года, и

— координация охотничьих работ и ведения учета/численность, добыча и т.д./по всему комплексу.

Начиная с 1972 года предлагается создать с экспериментальной целью несколько охотничьих комплексов в равнинной и низкохолмистой зоне. Цели ведения хозяйства должны быть разными в зависимости от способа освоения дичи.

Для сравнения преимуществ и невыгод, которые вытекают в результате объединения охотничьей продукции, будут выбраны отдельные охотничьи фонды СОХ, имея площадь равную с площадью комплексов и расположенные в зоне с одинаковыми условиями местопроизрастания. Система учета расходов и доходов будет одинаковая. В результате сравнения обеих систем, можно будет сделать окончательные заключения относительно целесообразности распространения их по всей стране.

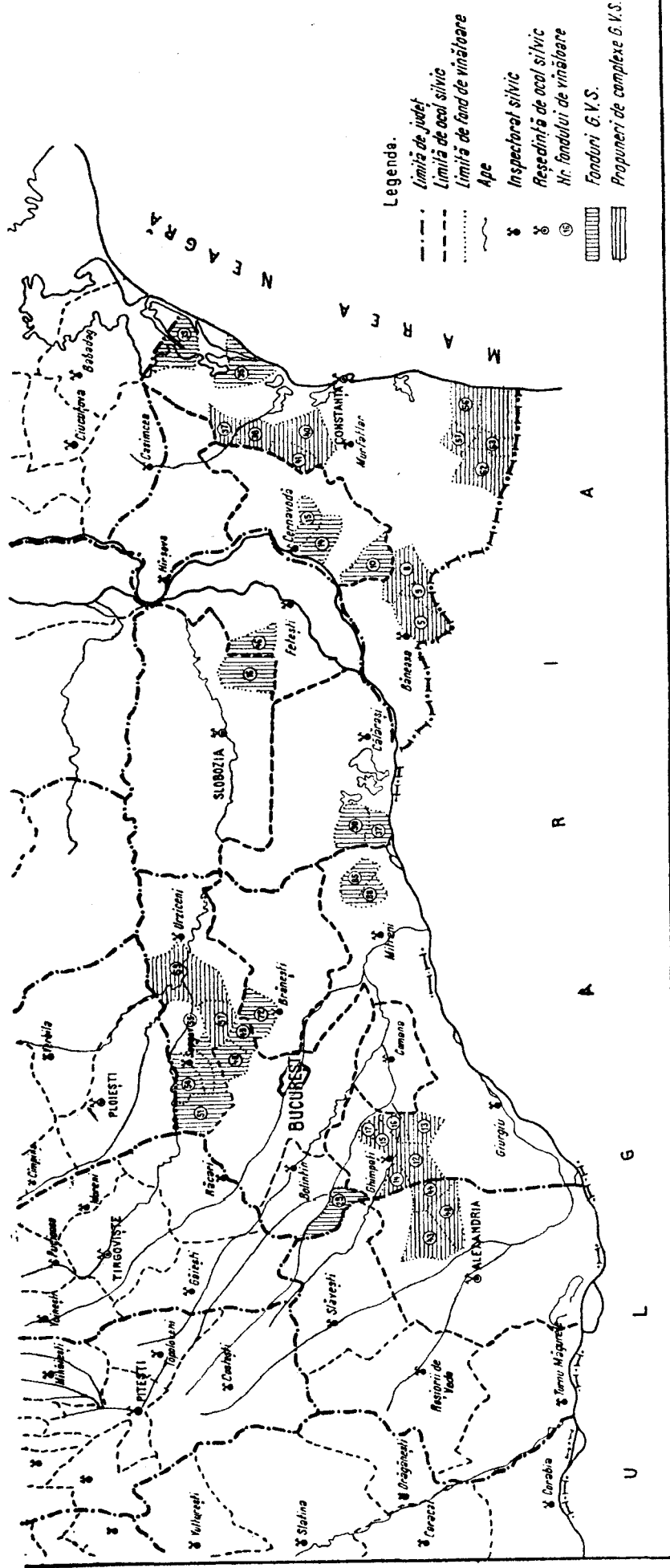

Fig. 1 — Harta fondurilor de vânătoare